

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

aciem: & ordine progrediuntur ad intentos oppugnationi. Turbauere primo impetu, quod necesse fuit, incompositos: sed ubi in aciem coiere Saxones, valida paribus odijs pugna conferitur. Thuringi pro vxoribus & liberis, proque vita & libertate certarunt. Saxones sese Francisc ostentaturi, pro gloria laborauere: Durum atq; cruentum praelium, quod nulla potuit vis dirimere, nox interueniens diremit: cedentibus vtrinquè vel in urbem, vel in castra: campus detexit quid pertinax labor diei peregerit: strages magna partium apparuit. Sed qui in vrbe fuere Thuringi, quod magnam suorum manum amisissent, nec haberent vnde vires iam clausi repararent, hostibus omnia foris pro arbitrio esse cernentes, solatia commeatum, supplementa non deesse militum: sibi omnium rerum in diem maiorem futuram inopiam. Igitur Ermenfredus Iringum suum petenda paci ad regem Francorum mittit oratorem: facturum se ex equo omnia, quæ reges Franciæ iubeant: modò affinem illi suum recognoscant: germana sororis ac liberorum eius misereantur germani: nihil peccasse paruulos, extra noxam imbecillem fœminam, illis pacem Franci reges impartiantur, si minus Ermenfredus mereatur. Hac legationis erat summa. Vicit, qui in concilio erant, proceres miserabilis oratio: pacem petenti dandam decreuerunt. Iringus placido regis ac procerum responso lætus, ad dominum redit, iam anxium ad expectationem.

CAPVT XXVIII.

INtereà dum arma quiescunt vtrinquè, dùmque deliberant reges de forma paciscendi, egressus Thuringus quidam vrbe, ad fluminis ripam accipitrem emittit capiendis, quas viderat, columbis: ille volans in aduersam ripam, insequitur volucres fugientes. Saxonum quidam
reuo-

reuocatum ab alto accipitrem, manu prahendit. Stabat
 tristis dominus accipitris, quem ille magno licitaretur:
 clamabat, vt qui ceperat, propius ad colloquium veni-
 ret, habere se rem quam occultam insinuet, magna
 Saxonibus, si sapiant, coemendam. Propinquauit
 ille, & vbi fide data propius constiterant, pactum
 est Thuringus prius sibi reddi accipitrem, tum se de-
 tecturum in quo sit salus Saxonum constituta. Nec
 grauate reddit, vir armis potius quam venationi in-
 tentus. Ait Thuringus inter reges iam de pace conue-
 nisse: prouidendum Saxonibus, nè coniunctis inter se
 amborum armis opprimantur: proinde nox illis pro-
 xima ad salutem data, si sapiant, illa vtantur. Haec
 siue dolo ficta, siue reuera decreta, Saxo qui audie-
 rat, dissimulanda non putauit: vocato concilio rem
 aperuit: ibi perpensa in Saxones Thuringorum odia,
 nec satis comperta Francorum fides, respicere fece-
 runt in vires, quas nuper commisso pralio amisere.
 Et cum se vtrisque impares arbitrarentur, coeperunt
 ad nocturnam fugam nonnulli pendere. Tum senior
 quidam: Quod audio Saxones in vobis fuga consi-
 lium prauale, non probo: qui ab ineunte atate mi-
 litans in gente nostra, ad hanc quam cernitis cari-
 ciem perueni: Saxonum semper arma tractavi: in
 castris nostratum consenui: nunquam versa retro no-
 strorum agmina commemini: vinci forte nonnunquam
 Saxones potuerunt, fugari nunquam poterant: ego
 hanc ignominiam vel primus detestor: hoc cano capite
 primus, si iubetis, ingrediar, signa praefrens: sequan-
 tur me qui gloriam gentis ad auctam volunt: fortibus
 viris minimum semper fuit periculi: imparatos Thuringo-
 gos, & ab antiquo, & nunc rectius hostes, aggrediamur:
 &

Et si fors velit, etiam Francos ex socijs adorituri. Incen-
 dit omnium animos senis oratio: arma corripunt: &
 nihil metuentem urbem aggressi, pertinaciter oppu-
 gnant: deinde aggressam scandere, capiunt: sauij gla-
 dius in omnes qui arma tulere: caduntur obuij ciues,
 milites sine discrimine: cum antè vrbs capta esset, quàm
 intus intelligerent: incurrere multi in hostes, ciues ar-
 bitrati, & extinguuntur. Rex Ermensfredus cum paucis
 vrbe elabitur. Franci etsi ad pacem inclinabant, victores
 tamen Saxones collaudant. elapsum regem ed respicere
 rex Theodericus arbitratus, quodd bellum resumptis vi-
 ribus renouaret. Igitur mittit legationem post illum, vt
 ad pacta inchoata reuertatur: nihil se imperante fa-
 ctum: Saxones sua voluntate tumultuantes nunc quie-
 scere. Credidit rex: & quod verum esse cupiebat, facile
 persuasum habuit. Iam egerat cū Iringo Theodericus, vt
 in suo conspectu dominū suum venientē perimeret: ma-
 gnis à se rebus munerādus. Vbi venit in regis presentiam
 Ermensfredus, victorem veneratus procidit, vt genua am-
 plecteretur. Iringus stricto gladio iacentē dominū con-
 fodit. Theodericus proditorē exosus, mox à se exire præ-
 cepit: Cui enim mortaliū fidum fore, qui dominum sua
 manu confodisset? Iringus furēs iā, certus mori, gladium
 intorsit, vt Theodericū caderet: sed frustratus, in se ver-
 tit ensem: & dominū, cadens, amplexu petiuit. Hic erat
 exitus proditoris. Theodericus pmissā Saxonib. terrā dona-
 uit: urbē quā expugnauere, ppetuō cōcessit habitandā.
 Hic est ager ille, quē ab Thuringis nō auro, sed sanguine
 mercatū Saxones accepere: nūq̄. n. Thuringi possedisse
 leguntur agros ad Hadeleriā: quos, vt fabula finxit, pro
 auro Saxonibus per arma sua defensos tradidisset. Sueui
 vsq; ad mare aliquandō dominati sunt, nunq̄ Thuringi.

Sue-

Sueui terram Saxonum, in Italiam cum Longobardorum
migrantium, aliquandò occupauere : quod suo tempore
dicemus : in proximo circa hæc tempora res gerebantur.

CAPVT XXIX.

DVm in hoc rerum statu Saxones agerent, Fran-
cipacati, Thuringis quibus Franci præerant, non
lesti, quod terras à Francis permissas incolerent, Albi-
nus Longobardorum rex iam diu in Pannonijs sedens
per Narsetem Italiae præsidem, qui in ea deleuerat Go-
thorum reliquias, quod iam insigni iniuria ab Impera-
trice Constantinopolitana notaretur : illum velut em-
pachum ad pensa inter puellas distribuenda reuocauit
cum ille respondisset, Telam se orditurum, quam Impera-
trix cum totius Imperij viribus non resolveret, non
setq, Albuinum in Italiam : vocatus ille venit cum ge-
sibus, vxoribus & liberis vnà ductis. Prospexit tamen re-
tutui, si quid aduersi contingeret : nam Hunis præca-
suam attribuit prouinciam habitandam : Nec verum
buinus reditui solum prospexit, sed violentiæ cauuit, quod
est fieri posse opinatus : Nam vt munitior intraret Ita-
liam, XX. millia Saxones sibi adiunxit, qui, quem
modum Longobardi, vxores, filiosque, cum omni sup-
lectili carris impositos traxere : in superq, duxerunt
fœtus suscipiendos equarum boumq, armenta : præ-
iugandos aratro boues, & innumeram animalium mu-
titudinem cibo mortalium suffecturam. Fuit verum
gratio Saxonum alijs etiam populis accommodata. Go-
tharius nanque & Sigebertus Francorum reges, ad
uos ad Rhenum sedentes, in deserta à prædictis Saxo-
bus loca Germaniæ transtulerunt : cum nec illos
male de se meritos delere vellent, neque Galliarum
tribus sibi vicinis coalescere æquanimitè tolerabant.